

‘અવસ્તુ’ની સ્મૃતિ, નોંધે ‘જ્ઞાન’

‘અવસ્તુ’ની સ્મૃતિ, નોંધે ‘જ્ઞાન’ ઉપર ડાઘ પડે;
વધ-ઘટ, રાગે-દ્વેષે, પરમાણું પકડે.

બાંધ્યો જ્યાં કંઈ અભિપ્રાય કે, ‘આમ જ હોવું ઘટે’;
માન્યતાથી ઊધું થતાં, મનોદ્વેગી તાપ ચઢે.

કોઈનો યે ખરાબો નોંધ્યો, જોતાં મોઢું બગડે;
અવસ્થામાં નોંધણીથી ‘અટકણ’ જકડે.

જાડી-ઝીણી મનો-ગૂંચે પોત મેળે ધૂળ પડે;
‘હિસાબો’ છે કાર્ય-કારણ પહેલાની ભૂલ-ફળે.

બહાર જે કંઈ થાય તે ‘અસર’ નામ નીકળે;
સ્વભાવ-રસાનુસારે ભમરડા સૌ હરે ફરે.

દ્રવ્ય-ક્ષેત્ર-કાળ-ભાવ ભેળા થતાં કાર્ય બને;
એક પણ પુરાવો ખૂટ્યો ત્યારે ‘કર્તા-ભાન’ ટળે.

પરાયાં ખેતરે પેઠો તેમાં ક્યાંથી કળ વળે ?
ખાધી શૂળ પછડાટો ડખા સામે ડખલ મળે.

પોતાનું વાસણ માંજયું, લોકે, તેનું સુધરે;
પોતે ચોખ્ખો તે જ નિર્ભય, ચિત્ત જેનું શુદ્ધ રે.

લોક-પરલોક વૈભવ, મિલે, જેનો ‘ભય’ ટળે;
મોક્ષ-દાતા મળે તેને રૂપાતીત લક્ષ મળે.

સ્વરૂપે વસ્તુત્વ લક્ષે ‘અવસ્તુ’ની સ્મૃતિ ઘટે;
નીજ તત્ત્વદ્રષ્ટિ લક્ષે ઉપયોગે શુદ્ધિ વધે.

પરમાણું પરાયાં છે, ઉદય કર્મે વધે-ઘટે;
સંપૂર્ણ સત્-કેવળ વર્તાવે ‘આ’ સમાગમે.

પોતે તરિયાં, તેઓ તારે અલૌકિક તપોબળે;
“મોક્ષ” દુર્લભ નથી, સુલભ છે, દાદા-મિલે (પ)

● ● ●